

РЕШЕНИЕ

№ 1020

гр. Пловдив, 20.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на тринадесети май през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Зорница Н. Тухчиева Вангелова

при участието на секретаря Таня Д. Стоилова
като разгледа докладваното от Зорница Н. Тухчиева Вангелова
Административно наказателно дело № 20225330201842 по описа за 2022
година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № 51051-S005741/ 08.07.2011г.,
издадено от Заместник Териториален Директор на ТД на НАП-Пловдив, с
което на „ВИНАРСКА ИЗБА БРЕЗОВО - БЪЛГАРИЯ” АД на основание чл.
104, ал. 1 от Закон за здравното осигуряване е наложена имуществена санкция
в размер на 4000 лева за нарушение на чл. 40, ал. 1, т. 1 б. „В“ ЗЗО вр. чл. 104,
ал. 1 от Закона за здравното осигуряване.

С жалбата и в съдебно заседание се поддържат конкретни аргументи за
незаконосъобразност на атакуваното Наказателно постановление и се моли за
неговата отмяна. Не се претендират разноси.

Въззиваемата страна, действаща чрез юрк. Д. оспорва допустимостта и
основателността на жалбата. В тази връзка моли да бъде оставена без
разглеждане. В хода по същество пледира за потвърждаването на
обжалваното Наказателно постановление. Не претендира разноси.

Жалбата е подадена от процесуално легитимирана страна, против акт,
подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално
допустима.

По отношение на въпроса за допустимостта на жалбата и предвид

наведените от процесуалния представител на въззиваемата страна възражения за спазване реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН, съдът държи да отбележи допълнително следното:

Съдът намира за неоснователно възражението на въззиваемата страна наведено още с депозирането на съпроводителното писмо, че жалбата е просрочена и НП е влязло в сила, доколкото било надлежно връчено по реда на чл. 58, ал.2 ЗАНН.

Действително върху обжалваното НП е отбелязано, с резолюция на зам. директор на ТД на НАП Пловдив, че следва да се счита за надлежно връчено по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН от дата 25.04.2019 г., съответно е влязло в сила на 02.05.2019г.

От изричния текст на чл. 58, ал. 2 ЗАНН следва, че за да се счита НП за редовно връчено по този ред е необходимо да са налице две предпоставки в кумулативна даденост: деецът да не е намерен на посочения по преписката адрес и новият му адрес да не е известен.

От систематичното тълкуване на двете изисквания следва, че за да е налице първата предпоставка не е достатъчно лицето инцидентно да не е открито на известния по делото адрес, а да се констатира, че трайно е преустановило връзката си с него. Практиката е установила правилото, че за да се докаже това обстоятелство по несъмнен начин е необходимо връчителят да е посетил адреса, неколkokратно, но не по-малко от два пъти и то в различно време.

В този изричен смисъл - Определение № 1376 от 21.09.2021 г. по к. ч. адм. н. д. № 2438 / 2021 г. на XXII състав на АС – Пловдив, Определение № 66 от 11.01.2019 г. по к. ч. адм. н. д. № 32 / 2019 г. на XXI състав на АС – Пловдив и др.

По мнение на настоящата съдебна инстанция и предвид събраните по делото писмени доказателства тези условия не са налице. Съображенията в тази насока са следните:

От приложения по преписката протокол за извършена проверка, Серия АА № 0051283, № 3699/ 12.10.2011г. се установява, че регистрираният адрес на жалбоподателя е посетен еднократно на 12.10.2011г. в 10:45 часа, като е установено, че към този момент обектът не работи, няма портиер или друг служител, който да получи НП, като на входната врата е поставен катинар. Отбелязано е, че проверката е завършила в 11:45 ч.

Очевидно е, че тези данни по никакъв начин не са достатъчни, за да се

обуслови извод, че деецът трайно е прекъснал връзката си с известния по преписката и вписан в ТР адрес. Всъщност тези данни водят единствено на извод, че именно към процесната дата обектът не е работел и напълно логично е бил заключен, което може да се дължи на различни обективни и субективни причини, но нищо повече.

От представените по преписката доказателства, не се установява да са налице предпоставките на чл. 58, ал. 2 ЗАНН, поради което изцяло незаконосъобразно се явява вписването, направено осем години по-късно, че НП следва да се счита връчено и то от дата 25.04.2019г.

Това, което наказващият орган е могъл да стори, след като цели осем години е бездействал да връчи НП, преди датата 25.04.2019г. да направи поне един последен опит да се връчи НП присъствено, за да се провери дали след изминалия период от осем години адресатът пребивава на адреса или не. Това не е сторено.

Възражението на въззиваемата страна, че видно от искане Вх. № С220016-000-0074104 за погасяване на публични вземания и разпореждане изх. № С220016-137-0002448/ 28.02.2022г. обжалваното НП било станало „известно“ на жалбоподателя най-късно на 18.02.2022 г. и оттогава следвало да се счита, че тече срокът за обжалване, е изцяло несподелимо от настоящия съдебен състав.

Този довод не държи сметка за изричния текст на чл. 59, ал. 2 ЗАНН, според който НП подлежат на обжалване в 14 - дневен срок от „връчването“ им, а не от узнаването им. Посоченото законово разрешение е изцяло логично и разбираемо, доколкото жалбоподателят би могъл успешно да упражни правото си на жалба и защита, само ако разполага с текста на обжалвания санкционен акт, като този ефект е непостижим, ако нарушителят е запознат само с номера на НП и размера на наложената санкция, но не и с неговото съдържание, от което именно би могъл да черпи аргументи за евентуално допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон.

Във връзка с гореизложеното следва да се съобрази трайната съдебна практика, според която при преценка за срочност на жалбата:

- в тежест на административно наказващия орган е да установи при условията на пълно и главно доказване редовно връчване на подлежащия на обжалване акт, като от датата на надлежното му получаване, а не „узнаване“ от наказания субект започва да тече срока за упражняване правото на жалба;

- при доказано от въззиваемата страна редовно връчване, в тежест на жалбоподателя е да установи спазване на установения в закона преклузивен срок за обжалване на НП.

В конкретния случай, при липса на представени по преписката доказателства от въззиваемата страна за редовно връчване на НП, срокът за обжалване на същото изобщо не е започнал да тече, респективно жалбата не е просрочена и подлежи на разглеждане по същество.

В аспект на горното внимание следва да се обърне и на представените с нарочна писмена молба от страна на жалбоподателя писмени доказателства /л. 46 – 54 от съд. дело/. От представения Акт за deregистрация на дружеството по ЗДДС от 01.08.2017 г. и обективизираната в него разписка, изпълнителният директор на дружеството – жалбоподател го е получил лично, т.е. лично му е връчен на 09.08.2017 г. От представените Протокол за опис на недвижим имот и Съобщение за извършване на опис се установява, че представляващия дружеството жалбоподател е бил намерен и лично са му връчени по надлежния ред съответно на 06.02.2012 г. и 01.02.2012 г.

Изложеното води до извод, че при полагане на дължимата грижа за надлежно връчване на обжалваното НП от страна на приходната регистрация, това е можело да бъде сторено, при това лично на представляващия наказания субект.

Посоченото се явява допълнително основание да се приеме, че връчването на НП не е редовно, срокът за обжалване не е започнал да тече и жалбата е в срок.

За формирането на извод в обратна насока не могат да съдействат и представените от въззиваемата страна писмени доказателства с нарочна молба /л. 22 – л. 37 от съд. дело/, както следва:

- пощенска пратка от 10.01.2022 г. до „Винарска Изба Брезово-България“ АД на адрес град Пловдив, ул. „Поп Тачо“ № 2, върната като непотърсена;

- копие на разписка за изпращането на покана от 21.07.2011 г., върната с отбелязване за несъществуващ адрес;

- копие на плик от изпратено съобщение с печат на пощенския оператор 06.01.2020 г. и разписка за изпращането на писмо от 05.12.2019 г. с отбелязване „непотърсен“;

- пощенска пратка от 08.11.2019 до „Винарска Изба Брезово-България“ АД на адрес град Пловдив, ул. „Поп Тачо“ № 2, върната като непотърсена;

- пощенска пратка от 20.11.2019 до „Винарска Изба Брезово-България“ АД на адрес град Пловдив, ул. „Поп Тачо“ № 2, върната като непотърсена;

- протокол от 18.02.2021г. за посещение на адрес гр.Пловдив, ул. „Поп Тачо“ № 2;

- протокол от 26.02.2021г. за посещение на адрес гр.Пловдив, ул. „Поп Тачо“ № 2;

Безспорно посочените документи, доколкото сочат на многократни опити за връзка с наказания субект, принципно са от естество да обусловят законосъобразност на връчването по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН. В конкретния случай, обаче те не могат да доведат до този извод на две самостоятелни основания:

На първо място, всички тези документи доказват невъзможност за призоваване на адресата във връзка с висящо спрямо него публично изпълнение, а не за връчване на процесното НП. Посоченото, обаче само по себе си не би се явило пречка за установяване на предпоставките по чл. 58, ал. 2 ЗАНН, доколкото за връчване по този ред е достатъчно да е доказано, че лицето трайно е прекъснало връзката с посочения от самия него адрес пред наказващия орган, без да заяви нов, независимо от повода по който е установено това обстоятелство.

Същественото в случая е, че всички тези документи установяват невъзможност за призоваване на лицето на адреса, посочен в хода на висящото публично изпълнение - гр.Пловдив, ул. „Поп Тачо“ № 2.

Същевременно, при извършена служебна справка в публично достъпния ТР по партида на дружеството се установява, че именно това е вписания в Ръгровски регистър адрес на управление на дружеството и адрес по чл. 8 от ДОПК, но до 11.03.2011 г., 10:29:23 часа. Поради изложеното изцяло законосъобразно в АУАН като адрес за контакт на дружеството е посочен именно този адрес в град Пловдив, ул. „Поп Тачо“ № 2.

След 11.03.2011 г., 10:29:23 часа, обаче в Търговския регистър е вписан нов адрес на управление, град Брезово, ул. „Зелениковско шосе“ № 1. Съгласно чл. 9 от ЗТРРЮЛНС обявените в търговски регистър обстоятелства се считат за известни на всички граждани и институции от момента на вписването им. Че вписването на нов адрес на управление всъщност е известно на наказващия орган е изрично отбелязано и в НП. Нещо повече от приложените по преписката документи, изходящи от въззиваемата страна, се установява, че

адресът в гр. Брезово, ул. „Зелениковско шосе“ № 1 е бил третиран от НАП и като такъв по смисъла на чл. 8 от ДОПК.

Горното води до извод, че за редовно връчване по смисъла на чл. 58, ал. 2 ЗАНН е следвало да се установи дали жалбоподателят е напуснал именно обявления в ТР и посочен в НП адрес – град Брезово, ул. „Зелениковско шосе“ № 1. Същевременно нито един от гореизброените документи, представени от НАП, не сочи на търсене на този адрес, респективно не индикира на прекъсване на връзката с него.

Обстоятелството, че в хода на съвсем отделно производство - по публично изпълнение на други вземания, дадено ЮЛ е декларирало различен адрес за контакт, по никакъв начин не освобождава наказващия орган от задължението да го търси на вписания в ТР и посочен в самото НП адрес при връчване на НП.

По-важното обаче в случая е, че всички гореизброени документи установяват невъзможност лицето да бъде призовано (на съвсем различен адрес от заявления в ТР), но на много по-късни дати. Върху НП е налице отбелязване, че същото се счита връчено от дата 25.04.2019г. От гореизложеното следва, че предпоставките по чл. 58, ал.2 ЗАНН следва да са налице именно към тази дата. Същевременно в представените от НАП документи са удостоверени търсения в периода от ноември 2019г. до 2022 г.

Коректното обосноваване на настоящия съдебен акт изисква да се посочи, че единственият документ, представен от НАП, който е релевантен към коректния времеви период, е пратка за връчване на покана с № СБ09-3580-1/21.07.2011г. Действително същата съвсем законосъобразно е насочена към адрес: гр. Брезово, ул. „Зелениковско шосе“ № 1. Този документ обаче също не може да обоснове редовност на връчването по чл. 58, ал.2 ЗАНН, доколкото видно от отбелязването върху пратката, тя е върната, поради обстоятелството, че „получателят вече не съществувал“. Това отбелязване е открито неправилно, доколкото, видно от приложените по преписката доказателства и извършената служебна справка в ТР, адресатът и към настоящия момент продължава да съществува, като нещо повече той е субект на административно-наказателна отговорност и на публично изпълнение.

Още повече, че този документ по никакъв начин не доказва наличието на предпоставките по чл. 58, ал. 2 ЗАНН към момента, когато наказващия орган е счел, че е осъществено връчването по чл. 58, ал. 2 ЗАНН, а именно осем

години по-късно на 25.04.2019г.

Съгласно изричния текст на чл. 58, ал.2 ЗАНН: „Когато нарушителят или поискалият обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването“.

Видно е, че по изричната законодателна воля връчването по чл. 58, ал. 2 ЗАНН се счита за осъществено не автоматично от момента, когато са били налице предпоставките за това, а от момента на отбелязване от наказващия орган.

В аспект на горното, при положение, че е смятал, че жалбоподателят е напуснал адреса още през 2011г., наказващият орган при добросъвестно упражняване на предвидените в закона правомощия, е следвало да отбележи, че връчването по чл. 58, ал.2 ЗАНН е осъществено още през същата година. Вместо това той е бездействал цели 8 години и е извършил отбелязване едва през 2019г., при това без да изследва дали тези предпоставки продължават да са налице и към датата на отбелязването - 25.04.2019г.

По въпроса за изтичането на абсолютната давност за административно наказателно преследване.

Производството по делото е образувано по повод АУАН S005741, издаден за това, че дружеството жалбоподател в качеството си на дружество – осигурител не е спазил срока за внасяне по сметката на ТД на НАП – Пловдив на дължимите вноски за здравно осигуряване за периода 01.03- 31.03.2010 г. в законоустановения срок до 30.04.2010 г.

Посочено е, че за месец март 2010 г., възнагражденията на всички работещи по трудови договори в дружеството /тридесет и две лица/ са начислени на 29.04.2010г., но не са изплатени и дължимите здравноосигурителни вноски е следвало да бъдат внесени до края на месеца, следващ месеца през който е положен трудът, т. е. до 30.04.2010 г. включително. Същите не били внесени по сметката на ТД на НАП и към момента на съставяне на АУАН.

АУАН е издаден на 11.01.2011г., НП е издадено на 08.07.2011 г. Същото, както вече беше посочено, е незаконосъобразно отбелязано като връчено по реда на чл. 58 ЗАНН на 25.04.2019 г.

Предвид приетото по-горе от съда нередовно връчване на НП, следва да се приеме, че и към настоящия момент административно наказателното производство продължава да е висящо.

Същевременно съобразно трайната съдебна практика в административно наказателния процес намират приложение правилата на давността, която бива два вида:

- преследвателна давност, уредена в чл. 34 ЗАНН и чл. 80 и 81 НК, която ограничава във времево отношение възможността на държавата чрез съответния компетентен орган да реализира с влязъл в сила акт наказателната, респективно административно наказателната отговорност на дадено лице.

Преследвателната давност в общия случай започва от деня, в който е довършено престъплението/нарушението - чл. 80, ал. 3 НК и тече до реализиране на наказателната/ административно наказателната отговорност на дееца с влязъл в сила акт. След свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност - чл. 81, ал. 2 НК. Абсолютната давност изключва наказателното/ административно-наказателното преследване независимо от спирането и прекъсването на обикновената давност - чл. 81, ал. 3 НК.

- изпълнителка давност, уредена в чл. 82 НК и чл. 82 ЗАНН, която ограничава във времево отношение правомощията на държавата да изпълни едно вече наложено с влязъл в сила акт наказание, като приложното поле на същата обхваща периода след влизане в сила на НП, до окончателното изпълнение на наложеното наказание.

В случая предвид изводите за липса на влязло в сила НП и за все още висящ административно-наказателен процес, меродавни са нормите касателно преследвателната давност.

Тук следва да се съобразят и постановките на Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС, според които сроковете по чл. 34 ЗАНН са давностни, като проявна форма на преследвателната давност, като в административно наказателния процес намира субсидиарно приложение абсолютната преследвателна давност от 4,5 години. Същата тече от довършване на деянието до влизане в сила на НП.

В процесния случай, нарушението се твърди да е извършено на 30.04.2010 г. Към датата на издаване на АУАН и НП, предвидените в чл. 34 ЗАНН

давностни срокове не са били изтекли, поради което стриктно погледнато упражняването на властническите правомощия на приходната администрация към този момент се явява законосъобразно.

Бездействието да се връчи НП в продължение на осем години е довело до изтичане на абсолютната преследвателна давност през октомври 2014г. И към настоящия момент, както вече се отбеляза НП не е влязло в сила.

Съгласно задължителните указания на ППВС № 10 от 28.09.1973г. по н. д. № 9/1973г. съдилищата са длъжни да следят служебно за изтичане на давностните срокове в административно наказателния процес.

Съгласно чл. 63, ал. 6 ЗАНН съдът, независимо от материалната законосъобразност на НП, го отменя и прекратява административно-наказателното производство, в случаите предвидени в закон, един от които е изтичане на преследвателната давност по чл. 34 ЗАНН.

На основание изричния текст на чл. 63, ал.1 ЗАНН това следва да стане с решение, а не с определение, който акт намира приложение само при прекратяване на съдебното производство (в който случай НП влиза в сила), но не и при отмяна на НП и прекратяване на административно наказателното производство.

В този смисъл е и трайната практика на ВКС, приемаща, че в случай на вече издаден първоинстанционен санкционен правораздавателен акт (тази роля в процесния случай изпълнява НП), ако основанията за прекратяване на наказателното производство настъпят пред въззивната инстанция (в случая тази роля се изпълнява от районния съд) или пред касационната инстанция, те се произнасят с Решение, доколкото вече издадения правораздавателен акт не може да се отмени с Определение.

В този смисъл - Решение № 149/ 08.10.2020 г., н.д № 707/ 2020 г. на ВКС, Решение № 26/ 13.05.2019 г. по н.д. № 1239/2018 г. на ВКС, Решение № 209 / 27.12.2019 г. по н.д. № 614/2019 г. на ВКС.

Изтичането на абсолютната давност се явява безусловна пречка пред продължаващата висящност на административно наказателния процес, поради което НП следва да се отмени и административно-наказателното производство да се прекрати, без за съда да съществува възможност да разгледа материално-правния спор по същество.

По разноските

При този изход на спора, съгласно новелата на чл. 63д ЗАНН жалбоподателят би имал право на разноси. Доколкото обаче такива нито са поискани, нито са представени доказателства реално да са сторени, то разноси не следва да се присъждат.

В тази връзка следва да се отбележи, че доколкото разноските се присъждат с решението, то доказателствата за тяхното евентуално сторване следва да са представени най-късно до приключване на съдебното заседание преди обявяване на делото за решаване, като представянето им в по-късен момент не би-могло да санира този пропуск.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 51051-S005741/ 08.07.2011г., издадено от Заместник Териториален Директор на ТД на НАП-Пловдив, с което на „ВИНАРСКА ИЗБА БРЕЗОВО - БЪЛГАРИЯ” АД, ЕИК 160138359, на основание чл. 104, ал. 1 от Закон за здравното осигуряване е наложена имуществена санкция в размер на 4000 лева за нарушение на чл. 40, ал. 1, т. 1 б. „В“ ЗЗО вр. чл. 104, ал. 1 от Закона за здравното осигуряване.

ПРЕКРАТЯВА АДМИНИСТРАТИВНОНАКАЗАТЕЛНОТО ПРОИЗВОДСТВО срещу „ВИНАРСКА ИЗБА БРЕЗОВО - БЪЛГАРИЯ” АД ЕИК 160138359, за вмененото нарушение по чл. 40, ал.1, т.1, б. „В“, вр. чл. 104, ал. 1 от Закон за здравното осигуряване, вменено с АУАН № S005741/ 11.01.2011 г. и НП № 51051-S005741/ 08.07.2011г.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____